

ДА ИЗПЪЛНИШ СВОЯТА СЪДБА

Дейвид Уилкерсън
8 Юли, 1996

Какво е „съдба“? С прости думи, съдба е Божията цел за твоя живот. Тя е твоето назначено или установено бъдеще. Съдба е това, което Бог е предопределил ти да бъдеш и да станеш в Своята Божествена воля. Аз се натъзвавам когато чета в Писанието за многото благочестиви мъже и жени, които пропуснаха своята съдба. Бог избра определена работа или служение за всеки един от тях - но накрая те не завършиха Неговия план. Те започнаха добре, ходейки за известно време в силата на своето призвание. Но накрая те умряха в срам и разруха - пропускайки Божествената съдба за живота си!

И така, кажи ми: Възможно ли е за подобни Християни да станат толкова подтиснати и обременени, да изпаднат в такова отчаяние и обезсърчение, че да повярват че няма да се справят?

Саул беше човек, който пропусна своята съдба

Сам Бог избра Саул да изведе Израел от робството на Филистимците. Когато пророк Самуил видя Саул за първи път, Господ му каза: „...Ето човека за когото ти говорих! Той ще началства над хората ми” (1 Царе 9:17). Господ казваше, „Гледай добре, Самуиле. Този е човека, който съм, избрал да води Израел!”

Самуил не избра Саул. Нито Израел го избра тогава. По-скоро Бог каза: „Аз съм назначил този човек!” Библията казва за Саул: „Тогаваше дойде Господния дух, та ще пророкуваш... и ще се промениш в друг човек” (10:16). В действителност Саул беше преобразен чрез Божието докосване в живота му: „...Бог му даде друго сърце...” (стих 9). Тогаваше Самуил каза нещо чудесно за него: „...Бог е с теб” (стих 7). С други думи: „Върви с увереност, Сауле - защото Бог е с теб!”

Ето един човек назначен от Бога, движен от Святия Дух, надарен с дух на пророкуване, предопределен от Бог да води Израел - и Бог беше с него. Какви по-прекрасни неща биха могли да се кажат за него? И Саул започна добре.

За известно време той следваше своята съдба, ходейки в страх от Бога. Той бързо спечели голяма битка срещу Амонците. И хората се върнаха у дома хвалейки Бога, казвайки: „... Кой е онзи що рече: Саул ли ще се възцари над нас? Доведете тези мъже за да ги избием. Но Саул каза: Никой няма да бъде убит в този ден, защото днес Господ извърши избавление в Израеля” (11: 12-13).

Саул беше определеният цар над Израел. При все това, една от най-трагичните картини в цялото Писание е когато този човек започна да запада. Той беше следвал своята съдба само за кратко време - но Бог наистина възнамеряваше Саул да изживее дните си с Господното благословение. Той желаше Саул да бъде запомнен като човека, който освободи Израел от робството на Филистимците. Но Саул пропусна своята съдба! Той започна да се срутва, пропадайки в своята нужда от човешко одобрение и приемане. Той правеше компромиси за да получи тези неща - и той пропусна плана, който Бог имаше за него. Толкова е тъжно да гледаш Саул в края на живота му. Когато той трябваше да посрещне една от най-големите битки на Израел, сърцето му беше поразено от страх. Накрая той потърси за съвет нечестивата вещица в Ендор! Той й каза: „... Бог се е отдалечил от мене и не ми отговаря вече нито чрез пророци, нито чрез сънища...” (28:15).

Според собствените думи на Саул, Бог не беше вече с него. Каква смразяваща, ужасна мисъл! Човек може да бъде призван за велика, Божествена цел, ходещ в Божието благословение и помазание - и тогава изведнъж да смени курса, служейки на себе си и завършвайки изоставен от Бог. Такова бе и положението на Саул. Този цар накрая унижи себе си пред една вещица. И той умря в срам - изоставен от Бог. Следните думи биха подхождали на надгробния му камък: "Човекът, който пропусна своята съдба."

Самсон беше друг човек, определен да носи величие на Бога, но той пропусна своята съдба

Самсон е друга трагична фигура в Стария Завет. Неговата съдба беше известна преди да бъде роден. Според Писанието: „Той ще почне да избавя Израел от ръката на Филистимците” (Съдии 13:5). Ангели предвестиха рождението на този човек, давайки на родителите му подробни указания как да бъде отгледан. Самсон трябваше да стане Назарей - което означаваше, че той трябваше да бъде отдаден изцяло на служба на Бога за целия си живот. Той никога не трябваше да пие вино или да си подстригва косата. И никога не трябваше да докосва умряло. Дори не му беше позволено да ходи на погребение на близък. Самсон беше отгледан под строг контрол. И като малък той преживя движението на Божия Дух над него: „... и Господния Дух започна да го подбужда ...” (стих 25)

Аз познавам това преживяване. Светия Дух се задвижи за първи път над мен на едно от старите лагерни събрания, когато бях на 8 години. И Той продължи да се движи над мен през моето юношество. Когато влизах в стаята си и започвах да се моля, чувствах как Божия Дух идваше върху мен.

Питам те - какво е първото нещо, което Светия Дух прави когато се движи над нас? Той изобличава за грях, правда и съд. После Той ни напътства, утешава и учи. И Той се моли чрез нас с плач, стенания, молби.

Можеш да бъдеш сигурен, че Божия Дух изобличаваше Самсон. Момчето беше също и поучавано, наставлявано, утешавано чрез Духа. Ако можеше да срещнеш Самсон когато беше на 9-10 години, той сигурно щеше да ти каже, „Бог каза, че аз съм специален. Говори се, че ангели са предвестили моето раждането. Аз чувствам Божия Дух над мен и Той ме е призовал да бъда Назарей. Един ден аз ще помогна на Израел да бъде свободен народ!”

Самсон знаеше, че той има съдба. Той беше роден с цел - да започне освобождението на Израел. И за двадесет години Самсон ходеше в авторитета на своята съдба. Той съдеше Израел. И той смущаваше Филистимците, носейки лъч на надежда на народа.

Тук трябва да разбереш - силата на Самсон не беше в косата му, но в движението на Божия Дух върху него. Писанието казва, че Святия Дух идваше върху Самсон и той вършеше геройства. Без Духа, Самсон щеше да бъде силен колкото теб и мен. Бог наистина възнамеряваше да благослови останалите години на Самсон с по-велики победи. Божият Дух щеше да остане върху него до последния му час. Историята щеше да казва за Самсон: „Той беше верен до край. Той извърши всичко, което Бог беше му отредил - живеейки и умирайки за чест на Господа. Той изпълни своята съдба!“

Но не стана така! Самсон не завърши съдбата си, защото сърцето му беше изпълнено с грях! Той поддържаше външен вид на святост, но в същото време преследваше проститутките. Когато слезе за да види Далила, той предумишлено флиртуваше с опасността. Въпреки че Божия Дух се движеше над него, този мъж никога не Му позволи да докосне вътрешния му човек. Самсон нямаше истина, обитаваща у него.

Ето още една трагична картина на човек, който пропусна своята съдба. След двадесет години ходене в Божието призвание Самсон започна да се срина. Той стана един сластолюбив човек и той загуби уважението към собствения си народ. Самсон трябваше да изживее дните си с достойнство, като почетен съд. Трябваше да следват победа след победа за този човек и за Израел. Можехме да четем за това как Самсон увеличаваше силата си и как израстваше в могъществото и помазанието на Божия Дух.

Вместо това ние четем за един човек, който завърши като един от най-жалките нещастници в библейската история. Накрая виждаме Самсон впрегнат в хомот като послушен вол, работейки усърдно във Филистимска мелница. Очите му са извадени и той е загубил всичката си сила. Той е за присмех на врага. И собственият му народ се е обърнал срещу него.

Дори в последния си ден, когато Самсон събори Филистимския храм това не беше голяма победа. Защо? Неговото желание беше изцяло свързано с лично отмъщение. Молитвата му в онзи ден не бе да отплати за Божието име. По-скоро той се моли: „Боже, дай ми още веднъж сили - за да отмъстя за очите си!“ Самсон умря в абсолютна заблуда, пропускайки своята съдба. На надгробния му камък би подходдал същия надпис: „Човекът, който пропусна съдбата си.“

Соломон също беше човек, който пропусна своята съдба

Ако някога е съществувал човек на съдбата, това беше Соломон. Той беше най-мъдрият, най-богатият, най-уважаваният човек на своето време. И съдбата му беше ясно изявена пред него. Той трябваше да бъде царят, който веднъж за винаги щеше да освободи Израел от идолопоклонството! Соломон обеща и на баща си, и на Господ, че щеше да премахне всеки идол от земята. За известно време Соломон следваше своята съдба. Савската царица остана без дъх само при вида на Соломоновото благоговение докато възлизаше към храма. Но нещо стана в живота на Соломон - и той също пропусна своята съдба!

Този човек натрупа около 900 жени и наложници, много от които бяха от други народи. И за да ги успокои, той построи „посолствена улица“ от омразни храмове. Скоро мъжът, който беше призван да избави Израел от идолопоклонство стана идолопоклонник. Той придружаваше своите жени една след друга в техните храмове, коленичейки пред омразните идоли. Соломон завърши пропускайки своята съдба - като един разочарован, съсипан, неморален човек. Той влезе във вечността викайки: „Всичко е суета и гонене на вятъра. Няма смисъл!“

Подобно на Соломон, преди него цар Озия също пропусна своята съдба. Този човек се възцари когато беше на 16 години, предопределен да бъде един от най-великите царе на Юда. Той получаваше напътствия от пророк Захария. Той получаваше видения

от Господа. Той беше мощно благословен от Бог. Библията казва, че Озия търсеше Господа - и Бог го направи да благоуспява и да стане могъщ: „И Бог му помогна...” (2 Летописи 26:7). „... И името му се прочу надалеч; защото му се чудно помагаше, докато стана силен.”(стих 15).

С изключение на Соломон, Озия имаше най-голяма репутация измежду всички царе на Юда. Той беше помазан от Бог. Той донесе съживление в страната, съсичайки идолите и ходейки според Божието Слово. Когато този смел цар минаваше по улицата със своята карета, той беше почитан и уважаван. Той получаваше подаръци и данъци от целия свят.

Но Писанието казва: „...когато стана силен, сърцето му се надигна та се отдаде на поквара; и извърши престъпление пред Господа своя Бог, като влезе в Господния храм за да покади въз кадилния олтар” (стих 16). Гордост завладя този мъж на съдбата. Той искаше да бъде и свещеник и цар! В непокорство, Озия влезе в храма и започна да размахва кандилото пред олтара. Той получи упрек за това и когато в отговор замахна ядовито с пръст, ръката му веднага започна да побелява. Изведнъж тя стана прокажена. Озия трябваше да бъде изгонен от Божия храм!

О, какъв срам! Един от най-великите, най-богатите царе в историята на Юда сега трябваше да бъде изолиран. Той беше отведен в малка къща, където прекара остатъка от дните си като прокажен: „И цар Озия остана прокажен до деня на смъртта си; и живееше в отделна къща като прокажен, понеже беше отлъчен от Господния дом” (стих 21).

Озия умря в самота - отлъчен от всяко Божие благословение!

Когато този доскоро велик човек умря, около него трябваше да трупат множества. Неговото преминаване трябваше да бъде за слава на Господното име. Вместо това, той умря като почти непознат човек с тяло изядено от проказа. Озия пропусна своята съдба!

В стария завет, всеки човек имаше своя собствена индивидуална съдба

В Стария Завет имаше толкова съдби, колкото бяха царете, свещениците, пророците и дори обикновените светии. Дори най-нископоставените хора - онези, които бяха призвани да бъдат слуги, поклонници, овчари, майстори на палатки - имаха своя собствена съдба. И когато гледаме на техния живот, ние трябва да сме изобличавани от тях. Ние трябва да се научим от грешките на тези светии в миналото, които или пропукаха или изпълняваха своята съдба.

Но ние не можем да сравняваме нашата съдба с тази на кой да е човек от Стария Завет! Виждате ли, в Новия Завет Бог е направил нещо съвършено ново. Той вече не измерва нашата съдба по начина, по който го правеше с хората от Стария Завет. Техният живот няма нищо общо с нашата съдба след Кръста на Исус Христос.

На Кръста, Бог събра всички индивидуални съдби на човечеството в една велика цел - и Той ги постави всичките в Своя Син: „Когато се изпълнят времената да събере в Христа всичко - това, което е на небесата, и това, което е на земята” (Ефесяни 1:10).

Бог събра всички наши съдби в Исус - така че Неговия Син да има превъзходство! Днес вече няма индивидуални съдби, а една съдба за всички вярващи. Да, ти наистина имаш съдба - и тя е същата като моята. Няма значение дали си сервитьорка или капитан на океански кораб. Всички ние имаме една и съща установена, предопределена съдба, дадена ни преди създаването на света.

Коя е тази единствена, величествена и славна съдба, дадена на всички светии от последните дни? Апостол Павел я открива за нас в книгата Ефесяни: „Като ни е избрал в Него преди създаването на света, да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да му бъдем осиновени чрез Исус Христа, по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славната си благодат, с

която ни е обдарил във Възлюбения Си” (стихове 4-6). Бог казва всъщност: „В последните дни, когато времената се изпълнят, Аз имам една божествена цел. И тя е всеки Мой последовател да бъде осиновен чрез Исус Христос - и да живее непорочен, за похвала и слава на името Ми!”

„В Него казвам, в когото станахме и наследство, като бяхме предопределени на това според намерението на Бога, Който действа всичко по решение на Своята воля, тъй щото да бъдем за похвала на Неговата слава” (стихове 11-12)

Нашата съдба е да бъдем осиновени деца на Бога! Ние сме били осиновени от Небесния Баща - и дяволът вече няма власт над нас. Сега ние трябва да живеем за нашия Господ, свято и непорочно, чрез силата на Святия Дух. Нашата единствена цел на тази земя е да живеем живота си за хвала и слава на Него!

Разбираш ли какво казва Павел тук? Съдбата на никой човек не се измерва чрез неговите велики дела, неговите постижения и подвизи, неговите специални познания. Ничия крайна съдба не е изграждането на успешни служения, институции или църкви.

Може би ще кажеш: „Чакай малко, брат Дейвид. Нима искаш да кажеш, че твоята съдба не беше основаването на Тийн Чалъндж, световното служение за наркомани и алкохолици? Да не искаш да кажеш, че твоята съдба не беше да дойдеш в Ню Йорк и да основеш Таймс Скуеър Чърч?” Аз благодаря на Бога, че Той ми позволи да стана бащата на тези дела. Днес има около 300 Тийн Чалъндж рехабилитационни центрове по целия свят. Имаме и център на хваление към Исус на Бродуей, на кръстопътя на света. Но нито едно от тези неща не беше моята съдба!

Моята съдба е малко свързана с нещата, които Бог ми е позволил да извърша. Съдбата ми винаги е била да достигам загубени души и да ги довеждам до пълнотата на Исус, за хвала и слава на Бога. Моята съдба също беше да ходя като осиновен син на Бога - живеейки пред света непорочно, изцяло за Негова хвала и слава.

Когато дойдох в Ню Йорк нищо не се промени. Съдбата ми продължи да бъде да изграждам Христовото тяло - и да ходя пред Господа като Негов осиновен син! Някой ден нито една сграда построена от нашето служение няма да остане - нито обединените институции, нито библейските училища, нито рехабилитационните домове. Всички те ще се срутят и изчезнат. И когато застана в Съдния Ден, аз няма да мога да взема със себе си нито едно от тези неща.

Тези служения са само „товари от Господа“, които Бог ни е позволил да споделим и понесем докато сме ходили в нашата съдба да извършим съвършената Му воля. И аз вярвам, че Той е благословил тези служения, защото сме следвали нашата съдба.

Скъпи светия, Бог не изисква от теб някакво велико постижение. Библията го казва много ясно: „Той ти е показал, човече, що е доброто; и какво иска Господ от тебе, освен да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със Своя Бог...” (Михей 6:8).

Павел беше абсолютно сигурен за това каква беше неговата съдба: „... за да представим всеки човек съвършен в Христа. За това се и трудя, като се подвизавам според Неговата енергия, която действа в мене силно” (Колосяни 1:28-29). Това е и моята съдба като служител на Господа. Тя е аз да ставам все повече и повече съобразен с образа на Исус - и да виждам вие също да ставате все повече като Него!

Аз съжалявам за многото млади служители от цялата страна, които ми се обаждат, пишат или ме посещават. Повечето от тях се стремят да живеят според една съдба, която е измислица на собствената им плът. Някои от тях пастируват малки църкви, изливайки сърцето си в служение на своето събрание. Но неочаквано в града идва друг пастор и за кратко време събира църква от 1000 човека. Тези млади мъже сравняват себе си с новодошлия, мислейки си: „Със сигурност аз съм призван да върша велики неща като него. Какво не е наред у мен? Защо не съм благословен с по-големи резултати? Той привлича огромен брой хора, а аз имам само десетина всяка неделя.” Те не осъзнават - това не е тяхната съдба! Тяхната съдба е да познават Христос по-добре - да имат Божията ръка над тях - да ходят непорочно пред Него в своя град. Човекът със истинска сила е този, който има лично познание на Христос!

Аз виждам много християнски музиканти, стремящи се да намерят малко одобрение, надявайки се тяхната съдба да е написването на онзи хит, който ще ги постави на върха. Подобно и мнозина християнски писатели искат да напишат онази велика книга. Също и много християнски бизнесмени търсят големия удар, който ще ги направи да изпъкнат в техните среди. Но, възлюбени, ако ти ще ходиш в съдбата си, единственото нещо, което ще те направи различен е желанието ти да надминеш всички останали в познанието на Исус. Никой няма да прекарва повече време насаме с Него от теб, никой няма да приема чудното Му осиновление по-ожидашо от теб. Това е величие!

Искам да говоря сега за съдбата на съпругите и майките - и на съпрузите и бащите

Сега говоря не на служителите, а на миряните. Искам да ви покажа какво означава да изпълните своята определена съдба! Християнино, няма значение колко успешен си извън своя дом. Ти пропускаш съдбата си ако не ставаш повече и повече като Исус в своето семейство. Ако ти не ставаш по-мил, по-любящ и внимателен към семейството си - ако ти не израстваш в любовта и познаването на Христос у дома - ти не изпълняваш своята съдба!

Съпруги и майки: преди съществуването на света, Бог ви видя на това настоящето място и време. Той знаеше какъв щеше да бъде вашия адрес. И Той имаше предопределен план за живота ви! Понякога може би си казвате: „Аз съм само една домакиня. Всичко, което правя е да готвя, да чистя къщата и да отгледам децата си. Как може това да бъде съдба?“

Но вие не разбирате колко важно е вашето място в Бога. Вие сте огромен успех в Неговите очи, ако един ден застанете пред Него и Му представите своите деца в праведност! Бог винаги е знаел колко деца ще ви даде. Той знаеше техните имена и самоличности. Той знаеше броя на телесните им части и коси. И Той ви определи да ги отгледате

в дом, изпълнен със силата и присъствието на Исус! Вашите деца не са играчки или говорещи кукли. Те са инвестиция, която Бог ви е поверил. Те са част от вашата съдба!

Питам ви: Казват ли вашите деца на своите приятелчета: „Моята майка се моли за мен. Тя е мила с мен.“ Или казват: „О, приятелю, ето я пак - идва да се кара.“ Гледа ли вашият съпруг на вас с голямо уважение? Казва ли ви: „Може да имаме нашите различия - но аз винаги чувствам, че ти искаш да изцеляваш, а не да разделяш. Ти винаги бързаш да се молиш!“

Вашата съдба е да отгледате своите деца в дом, където молитвата е нещо обичайно - където живота и брака ви са хвала и слава на Бога! Съпрузи и бащи - можете ли да си представите жена ви да казва за вас: „Съпругът ми е човек. Той прави грешки. Но той е човек на молитвата - и той става все повече като Исус! Той практикува това което проповядва. Знам това, защото всеки ден той е по-мил, по-нежен, по-заинтересован за нуждите ми.“

Аз не искам да се хваля. Но едно от най-щастливите преживявания в моя живот беше да чуя жена ми да казва: „Дейвид има труден характер, но той работи върху него. Не ме интересува какво казват другите - аз зная, че той върви с Бога.“ Надявам се да кажат за мен същото и в последните ми дни на тази земя. Това е съдба!

Много съпруги на проповедници са казвали на Гуен и мен: „Всичко, което мога да правя е да седя в църквата и да слушам как мъжа ми проповядва. Той винаги се усмихва на събранието - но в къщи е себичен и подъл към мен. Понякога ми идва да викам!“

Познавам един служител, който извърши велики дела за Бога. Той написа много чудесни книги. Той построи институции у дома и в чужбина. Той беше известен проповедник в целия свят. Беше наричан мъж на вяра и видение - мъж на съдбата! Но един ден синът му, млад служител, ми се обади отчаян. Той каза: „Брат Дейвид, толкова съм наранен. Баща ми не е това, което хората си мислят че е. Той не знае как да казва истината! Повечето от свидетелствата за чудеса, които той разказва са лъжи. Когато го попитах за това, той ми го призна, но не иска да се откаже!“

Накрая аз говорих със бащата. Той ми каза: „Да, Дейвид, аз съм постоянен лъжец. Вече дори не знам какво е истина.” Аз се молих с този човек - но нямаше никаква промяна. Неговият син ми се обади по-късно за да ми каже, че нещата само са станали по-зле. Баща му явно се беше предал на греха си. Този човек не е човек на съдбата. Когато застане пред Господа в съдния ден, всичките му дела ще изгорят, всичките му книги ще го осъдят. Нито едно от тези неща не е било някога негова съдба. По-скоро, съдбата му бе да става повече като Исус - да расте в святост, праведност, чистота, без никакви лъжи. Той се е хвалил, че е „човек на съдбата”. Но той е пропуснал истинската си съдба!

Толкова много християни се стремят да извършат чудесни неща за Бога. Но Господ свежда всичко до следното просто нещо: Променяш ли се от слава в слава? Ставаш ли повече като Исус? „Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя” (Римляни 8:29). В съдния ден няма да се чуе нито дума за мощни дела. Няма да се обърне никакво внимание на личната известност, успех или човешки постижения. Вместо това, въпросът ще бъде: Ти израстна ли в Христа? Позволи ли на Святия Дух да те учи да служиш на другите, да се отказваш от своите права? Какъв беше ти у дома?

И така, скъпи светия - изпълняваш ли своята съдба? Приличаш ли повече на Исус тази година отколкото миналата? Израства ли твоят брак или се влошава? Виждат ли те твоите деца като нежен и любящ, или като мрачен и студен? Хората, които те познават виждат ли любовта на Христос в теб? Какво ще бъде написано на твоя надгробен паметник: „Човекът, който пропусна съдбата си?” Или, "Човекът, който ходеше смирено със своя Бог?

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.